

[Justitsministeren.]

medlems henvisning til de to straffelovsparagraffer. Naturligvis er det fra mit synspunkt et fremskridt, at det ærede medlem overhovedet vil ind på en realitetsdebat ved at pege på bestemte straffelovsparagraffer som grundlag for rigsretstiltale. Det er så meget mere nødvendigt, synes jeg, som jeg allerede under debatten den 9. december understregede nødvendigheden heraf. Det ærede medlem vil, hvis han hengiver sig til studier af tidligere rigsretssagers behandling i dette høje ting, inden tiltale er rejst, se, at netop spørgsmålet om, hvilke bestemmelser i straffeloven der var overtrådt, var det centrale punkt i debatten. Jeg vil bede det ærede medlem studere den debat, der fandt sted i folketinget forud for rejsning af rigsretstiltale i 1877 i sagen vedrørende Marmorkirken og den i samme år rejste sag vedrørende det kongelige teater. Han vil da se, hvilken afgørende vægt der under debatten blev lagt på, at ganske bestemte straffelovsparagraffer blev anset for overtrådt. Jeg minder også om, at debatten i 1909 viser, at man i høj grad var opmærksom på spørgsmålet: hvad er det for straffelovsbestemmelser, der kan siges at være overtrådt og danne grundlag for rigsretstiltale? Derfor synes jeg, vi er kommet sagen det skridt nærmere, at det ærede medlem er gået ind i en realitetsdebat. Mig forekommer det blot, at det ærede medlem ikke klarede at give nogen reel begrundelse for, at disse to paragraffer kunne bringes i anvendelse.

Det ærede medlem stillede et bestemt spørgsmål, som jeg forstod sigtede på de daværende medlemmer af regeringen, altså i foråret 1957, da Grønlandsminister Kjærboel besvarede spørgsmålet i det høje ting. Jeg forstod, at det ærede medlem var interesseret i at få at vide, om den daværende regering havde drøftet det svar, minister Kjærboel ville give. Herom vil jeg gerne sige, at vi har undersøgt den protokol, som en regering nu engang fører, og de notater, enkelte ministre har ført vedrørende forhandlingerne. Vi har intet fundet om, at spørgsmålet har været genstand for diskussion i regeringen, og jeg kan tilføje, at ingen af de daværende ministre, som har været stillet over for problemet, har kunnet erindre, at spørgsmålet har været diskuteret.

Jeg ved ikke, om der lå noget særligt bag ved, at det ærede medlem stillede sit spørgsmål på den måde. Hvis der gør det, må jeg gå ud fra, at han nærmere vil begrunde, hvorfor spørgsmålet blev stillet.

Det ærede medlem stillede mig det spørgsmål, om jeg, der i 1954 havde fremsat lovforslaget om rigsret, ikke følte betænkeligheder ved den fremgangsmåde, der her er valgt. Det ærede medlem hr. Niels Andersen henviste til retsplejelovens § 711, som jo indeholder den bestemmelse, at anklagemyndigheden drager omsorg for, at der ikke finder forfølgning sted af personer, som ikke er straffskyldige. Jeg er naturligvis fuldstændig klar over, at retsplejelovens § 711 ikke gælder det høje ting, men jeg kan ikke undlade at understrege, at den retsgrund-sætning, der er nedlagt i § 711, efter mit skøn må være gældende for det høje ting og for de enkelte medlemmer, når vi skal tage stilling til, om vi mener, der bør rejses rigsretstiltale imod fhv. minister Kjærboel.

Når jeg for min del er kommet til den opfattelse, at en sådan rigsretstiltale ikke kan føres igennem til en domfældelse, er det min pligt at stemme imod et forslag herom. På den anden side finder jeg, at den begrundelse, der er givet for det forslag til dagsorden, som er stillet af udvalgets flertal, ikke kan afvises, og jeg stemmer derfor for dette forslag.

Ministeren for Grønland (Lindberg): Når det ærede medlem hr. Henry Christensen har ønsket at høre min stilling til spørgsmålet om, hvordan redaktøren ved Grønlandsposten er stillet med hensyn til, hvad han vil skrive i dette blad, skal jeg svare, at redaktøren efter min opfattelse er frit stillet i enhver henseende. Sådan har jeg også svaret i Grønlandsudvalget, da spørgsmålet blev stillet dér. At forholdet mellem en redaktør og et blads ejer kan udvikle sig således, at deres veje må skilles, er vel en selvfølge. Det behøver jeg sikkert ikke at erindre netop det ærede medlem om.

Edel Saunte: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at jeg havde citeret forkert, når jeg hævdede, at styrelsesmedlemmerne ikke dengang havde været af den opfattelse, at de to erklæringer var så væsensforskellige. Som bevis herfor gav det ærede medlem sig